

РЕШЕНИЕ

№ 1904

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1018** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Столична община чрез процесуалния си представител юрк. А. Г., срещу решение от 17.12.2019г., постановено по н.а.х.д.№ 16286/2019г. от 5-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № СОА19-РД11-3092 от 18.09.2019 г., издадено от зам.-кмета на Столична община, с което на Г. В. П., на основание чл.53, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.22, ал.5 от ЗМСМА, вр. чл.132 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/, за нарушение на чл.46, ал.3 от същата Наредба е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 50 лева.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е вътрешнопротиворечиво, необосновано, неправилно и незаконосъобразно. Неправилно съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от некомпетентен орган. Неправилното изписване на фамилното име на нарушителя е чисто техническа грешка, която не може да доведе до порок и не е основание за незаконосъобразност на НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визиращи в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП, като настоящата инстанция излага следните коригиращи мотиви.

Приетата от съда фактическа обстановка е безспорна и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя Д.Д..Установено е , че на 13.04.2019г.,около 10.55ч.,в [населено място],район „К. поляна“,на [улица]пред [жилищен адрес]Г. В. П. е паркирал лек автомобил ,с рег. [рег.номер на МПС] ,в обхвата на спирка, с № 0292, предназначена за МПС на обществения градски транспорт,обозначена с пътен знак Д-27 и пречи на безопасното прекачване на пътници. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че са налице всички основания за ангажиране на административнонаказателната отговорност на Г. В. П..

За да отмени наказателното постановление съдът обаче е приел, че АУАН е издаден от некомпетентен орган.

Този извод е неправилен.На първо място съдът погрешно посочва, че актосъставителят Д. Д. е старши полицаи при СИ на СО, т.е. е служител в структурно звено на общината и за него няма изрично упълномощаване. От писмо рег.№ 513 000-58512 от 13.11.2019 г. на началника на О.-СДВР е видно, че Д. въобще не е служител на общината, а е служител на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР.

На второ място за да отмени НП районният съд приема, че чл.137, ал.1 от НОДТСО противоречи на чл. 56, ал.2, т.2 от Закона на пътищата /ЗП/.

Този извод също е неправилен. Действително, съгласно този текст на ЗП нарушенията се установяват с актове, съставени от длъжностните лица, определени от кмета на общината - за нарушенията по общинските пътища и по молба на собственика - за частните пътища. Законът за пътищата обаче има друг предмет и не обхваща регулиране на движението по улиците в населените места. Това е видно от разпоредбата на чл. 1, ал.2, т.1 ЗП - „този закон не се прилага за улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са участъци от републикански или общински пътища“. Следователно ЗП не се явява, както е приел районният съд, нормативен акт от по-висок ранг, по отношение на Наредбата на СО в частта относно регулирането на уличното движение в населените места. Определените в чл. 56, ал.2, т.2 ЗП лица имат компетентност само по отношение на общинските пътища и онези улици, които са част от републикански или

общински пътища. В настоящия случай [улица], където е извършено нарушението, не е нито част от общински, нито е част от републикански път, поради което разпоредбите на ЗП са неприложими.

Съгласно чл. 37, ал.1, б. „б“ ЗАНН актове могат да съставят длъжностните лица, определени от ръководителите на ведомствата, организациите, областните управители и кметовете на общините, на които е възложено приложението или контрола по приложението на съответните нормативни актове. Чл.137, ал.1 от НОДТСО определя, че актовете за установяване на нарушенията на тази наредба се съставят от длъжностните лица, определени от органите по чл. 130, а това са кмета на Столична община и/или определени с негова писмена заповед длъжностни лица; лица, определени и упълномощени с решение на Столичния общински съвет и директора на СДВР и/или определени от него с писмена заповед длъжностни лица. От доказателствата по делото е видно, че актосъставителят Д. попада в кръга на лицата, оправомощени да съставят актове съгласно чл.137, ал.1, във вр. чл.130, т.3 от НОДТСО.

Съгласно от чл.22, ал.5 ЗМСМА наказателните постановления се издават от кмета на общината или от негов заместник въз основа на акт, съставен от длъжностни лица, посочени в наредбата. Видно от представената и приета като доказателство Заповед № 00А18-РД09-1583/12.12.2018 г. на кмета на СО на зам.- кмета Д. Б. е възложено да изпълнява функциите на административнонаказващ орган по НОДТСО. Оспореното НП е издадено именно от зам.-кмета Б., което е в съответствие с изискванията на закона.

Настоящата инстанция намира, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентен орган в кръга на неговите правомощия.

Както правилно е приел СРС налице е обаче основание за отмяна на НП, свързано с липсата на компетентност на Столичния общински съвет да приема специални разпоредби, касаещи неправилно паркиране на територията на Столична община. Съобразно предвиденото в чл. 46, т. 3 НОДТСО паркирането е забранено на спирките на превозните средства от редовните линии за обществен превоз. За нарушение на посочената норма е предвидено наказание съгласно чл. 132 НОДТСО - глоба в размер до 500 лева. По силата на чл. 98, ал. 2, т. 3 ЗДвП паркирането е забранено на спирките на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници, като е предвидена санкция в чл. 183, ал. 4, т. 8 ЗДвП за нарушение на въведеното с посочената норма правило. Съдържанието на цитираните разпоредби недвусмислено сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в ЗДвП и в НОДТСО, когато се забранява паркирането на МПС на спирките на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници, както е в процесния случай. В нарушение на чл. 8 от Закона за нормативните актове, с посочената наредба на Столичен общински съвет е предвидено наказание за осъществяването на деяние като предвиденото с чл. 98, ал. 2, т. 3 ЗДвП. В закона не се съдържа делегация, която да предоставя права на Столичен общински съвет да приема специални разпоредби, касаещи неправилно паркиране на територията на Столична община. Разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 3 ЗДвП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид –

„глоба“. Противоречието между закон и подзаконов акт обуславят отмяната на НП. По изложените съображения обжалваното съдебно решение, с което е отменено процесното НП, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора право на разноси има касаторът, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено искане. Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноси не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.12.2019 г., постановено по н.а.х.д.№ 16286/2019 г. от СРС, НО – 5-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: